

Arrest

nr. 155 571 van 28 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 april 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoeker voert in het eerste middel van zijn verzoekschrift aan: *“Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel”*. In het tweede middel van zijn verzoekschrift voert verzoeker aan: *“schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout.”*

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 1 juli 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoeker richt op 8 juli 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoeker bij zijn vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van 15 oktober 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt te verwijzen naar de argumenten die zij heeft uiteengezet in haar vraag om te worden gehoord en te volharden in haar beroep. Meer bepaald stelt zij dat de verwerende partij de door haar aangevoerde elementen van integratie in aanmerking had moeten nemen als buitengewone omstandigheden en haar familie- en gezinsleven in overweging had moeten nemen, terwijl de bestreden beslissing niet voorziet in een correcte afweging in dit verband. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”*

1.5. De beschikking stelt vooreerst vast dat er wel degelijk gemotiveerd werd in de bestreden beslissing aangaande de opgeworpen integratie. Vervolgens stelt de beschikking, *“In de mate dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de stelling van verweerder dat de aangevoerde elementen van de opgebouwde integratie in België niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, kan de Raad enkel opmerken dat deze stelling in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* Door de overtuiging dat de elementen van integratie in casu wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen, kan verzoeker de beschikking niet aan het wankelen brengen. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn familie- en gezinsleven, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee geenszins ingaat op de concrete overwegingen in de beschikking van 1 juli 2015, waardoor ze overeind blijven. Hierin wordt immers het volgende gesteld: *“Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoeker geen door voormelde verdragsbepaling beschermd gezinsleven aantoot. Zo stelt verzoeker dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat hij niet kan blijven bij zijn “naaste familieleden” in België, doch de Raad kan enkel opmerken dat hij niet specificeert wie deze naaste familieleden zouden betreffen. In zoverre hij zou doelen op zijn neef en nicht, dient de Raad op te merken dat verweerder in de bestreden beslissing stelde dat geen objectief bewijs van een familieband werd overgemaakt. Ook thans ligt geen dergelijk bewijs voor. Zelfs indien de Raad zou aannemen dat verzoeker doelt op zijn relatie met zijn nicht en neef – en de familiale band*

tussen zou kunnen worden aangenomen – merkt de Raad nog op dat de gezinsrelaties tussen meerderjarige familieleden, zoals neven en nichten, niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. In casu brengt verzoeker geen enkele concrete elementen aan waaruit het bestaan van een effectief beleefd familieleven tussen verzoeker en zijn familieleden in België kan worden afgeleid, laat staan dat er sprake is van een band van (financiële) afhankelijkheid die de normale affectieve banden te boven gaat. Aangezien geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond, dringt zich geen verder onderzoek aan de hand van voormelde verdragsbepaling op.”

Verzoeker brengt geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 1 juli 2015 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

1.6. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA